

Miroslav Krejčí

ROZHODNUTÍ



Rozhodnutí

Miroslav Krejčí

Ilustrace:
Miroslav Krejčí starší

Motorové rogallo pomalu kroužilo nad stájem. Letní slunce chvílemi probleskovalo skrz laminátové křídlo a sem tam se odrazil paprsek od pochromovaných částí motoru. Po chvilce začalo klesat a evidentně si hledalo místo pro přistání na přilehlé pastvině, ohraničené železnými bariérami. Po chvilce manévrování a srovnávání křídla v lehkém větru se přední kolo dotklo země. V tom okamžiku se zabořilo do měkké půdy a celý stroj se i s oběma letci vzadu nadzvedl, chvíli ztuha jel pouze po předním kole, až nakonec neochotně dosedl i na zbylé dvě zadní. Motor přestal burácet a rogallo po pár metrech setrvačné jízdy zastavilo. Pasažér, který seděl za pilotem, si pomalu sundal helmu, zhluboka vydechl a plácl rukou pilotovi po helmě.

„Ty vole, Romane, co to mělo být?“

Pilot si také sundal helmu, stáhl si rukavice a pootočil se v sedačce směrem k pasažérovi.

„Měl si bobky, co Milane?“ smál se a rukou si načechrával helmou uplácnuté husté hnědé vlasy.

„Můžu ti ukázat trenky. Kromě adrenalinu tam najdeš i něco jiného.“ Odpověděl Milan a rukou naznačil pomyslný pohlavek.

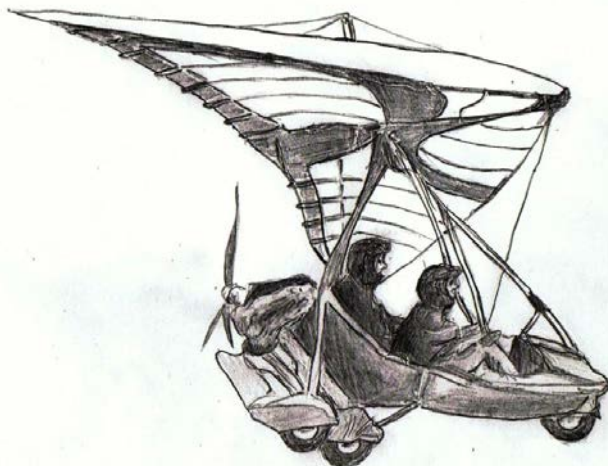
„Ale jo, byla to chyba. Špatně jsem to odhadnul. Netušil jsem, že zem bude tak měkká.“ Připustil Roman, zatímco vstával ze sedačky.

„Už jsem viděl, jak se převrátíme a ten motor za mnou nás připlácne k zemi.“ Milan si odepl pás a také slezl ze sedátka.

„Pomůžeš mi vyměnit vrtuli?“ Zeptal se Roman. „Mám novou, třílistou. Ta stará, dřevěná, dvoulistá, je o dost těžší a nemá takový výkon. Uvidíš ten tah s tou novou! Už se na to těším.“ Svítily rozrušením Romanovi oči.

„No to jsem tedy zvědavý. Vyzkoušíme to pak spolu?“ Nakazil se Romanovým nadšením Milan.

Roman s Milanem byli přátelé už od dětství, a i když se oba blížili čtyřicítce, měli pořád stejné zájmy, které je spojovaly a nutily je být v neustálém kontaktu. Milan byl více nohama na zemi, cítil odpovědnost za svou rodinu a společnost, kterou spoluvlastnil. Roman, naproti tomu, přestože byl také ženatý a měl dvanáctiletou dceru, byl živý. Neustále vymýšlel aktivity, které nepatřily k těm nejbezpečnějším. Kromě toho, že oba pravidelně jezdili na koních, vymyslel si k tomu ještě motorové rogallo, udělal si zkoušky a pravidelně lítal. A to kdekoliv a kamkoliv. A pokud to šlo, Milan, jako správný kamarád, lítal s ním.



Slunce už bylo jen kousek nad obzorem, když Roman s Milanem dokončili výměnu vrtule. Chvilku stáli kousek od stroje a vychutnávali si ten pocit dobře odvedené práce. Ticho přerušil až Milan.

„Tak co, jdeme na to? Zkusíme to proletět?“ zeptal se.

„Jistě, to platí.“ Odpověděl Roman. „Než ale poletíme, něco ti ukážu. Předvedu ti, jak to rogallo umí jet rychle po zemi, když má odmontované křídlo. To uvidíš ty fofry. Ten samotný podvozek má start jak formule!“

Roman nečekal na Milanovu odpověď, natočil vrtuli, sedl si do sedačky a pravou ruku položil na plynovou páku.

Konec srpna roku 1980.

Milan s Romanem právě společně nastoupili do internátu střední vojenské školy. Teď stáli seřazení s ostatními třiceti kluky vedle sportovního hřiště k prvnímu tělocviku.

„Pozor!“ ozval se břitký hlas asi třicetiletého nadporučíka, jejich učitele tělocviku.

„Všichni, kteří mají otce v komunistické straně, krok vřed chod!“ pokračoval ostře hlas. Téměř tři čtvrtina kluků postoupila dopředu.

„Ti co vystoupili, tak na zem a padesát kliků.“ Nekompromisně zavelel nadporučík.

Milan s Romanem, kteří jako jedni z mála zůstali stát na svých místech, se na sebe nevěřícně podívali.

„Tomu říkám odvaha.“ Naklonil se k Romanovi Milan a oba měli co dělat, aby se nerozesmáli.

Vrtule se zběsile roztočila. Roman ale držel brzdu sešlápnutou a čekal, až motor dosáhne maximálních otáček. Pak brzdu povolil a podvozek rogala prudce vyrazil dopředu. Během pár sekund se už vysokou rychlostí hnál po pastvině. Milan se zatajeným dechem sledoval, jak se stroj řítí směrem ke kovovému hrazení, vzdálenému asi sto metrů.

„Sakra, zpomal už!“ pomyslel si.

Rogalo to ale očividně nemělo v úmyslu, naopak nabíralo čím dál větší rychlost a stále směřovalo k bariéře.

„Romane, zastav!“ rozběhl se Milan za uhánějícím strojem. Ten, jakoby ho přes řev motoru uslyšel, otočil najednou řízením zprudka doleva, rogalo se na místě zastavilo a v témže okamžiku se převrátilo. Roztočená vrtule se se

zavytím zakousla do země. Drny, tráva a kusy vrtule se rozletěly na vzdálenost padesáti metrů. Motor sebou ještě párkrát škubnul, až zastavil úplně. Nastalo ticho.

Když Milan doběhl k převrácenému stroji, uviděl Romana, ležícího na boku s nohama přes sedačku, jak tahá za pás a snaží se odpoutat.

„Krucí nejde to!“ vztekle se podíval na Milana.

„Není ti nic?“ zeptal se udýchaně Milan.

„Myslím, že ne.“ Odpověděl Roman a zkoušel dosáhnout na přezku. „Pomoz mi s tím pásem!“

Milan přezku odcvaknul a pomáhal kamarádovi vstát.

„Můžeš mi ty vole říct, proč si normálně nezastavil? Vždyť ses mohl o ten plot zabít!“ zeptal se s úlevou Milan.

Roman chvíli mlčel a oprašoval si kalhoty od hlíny. Pak s úsměvem pohlédl úkosem na Milana.

„Nebudeš tomu věřit, ale zasekl se mi plyn!“

„Do prdele, vrtule v hajzlu.“ Povzdechl si a zvedl ze země rozlomený kus listu.

„Než vyčistíme motor a vrátíme tu starou vrtuli, máme do půlnoci co dělat.“

Byl horký červen roku 1982. Vrtule staré AN2 neboli Anduly se s rachotem roztočil, z motoru vyletěl černý dým a letadlo začalo zvolna rolovat na startovní dráhu. Uvnitř na dřevěných lavicích s helmami na hlavách, se skupina parašutistů chystala na svůj první seskok. Úplně vepředu seděli vedle sebe Milan s Romanem a trochu nervózně si na břicho přidržovali záložní padák. Jakmile letadlo vystoupalo do požadované výšky, vstal instruktor, otevřel dveře letadla a obrátil se k bledým tvářím kluků.

„Tak jak jsme si to říkali, pánové.“ Křičel, aby přehlušil hluk v kabině. „Jak budu ukazovat vstanete, postavíte se do dveří, přidržíte si záložák a jakmile se vás dotknu na rameni, vyskočíte. Jasný?“

Než ale stačil doříct poslední větu, rozsvítilo se za ním zelené světlo, což byl signál, že se může začít skákat. Instruktor pokynul Milanovi. Ten ukázkově vstal, postoupil do dveří, chytil si záložní padák, zavřel oči a čekal na poklepání na rameno.



V tu chvíli se ale Andula ve vzduchu zhoupala, což způsobilo, že Milan zavravoral a ustoupil asi o dva kroky dozadu. Neměl už ale žádnou odvahu otevřít oči a tak se jen trochu předklonil, natáhl obě ruce před sebe a pohmatem hledal dveře.

„Co to děláš?!“ zakřičel na něj instruktor.

Milan ale nereagoval a dál poslepu hledal dveře. Instruktor už tedy na nic nečekal, chytil ho jednou rukou za límec, druhou za kalhoty a vyhodil z letadla ven.

„Koho dneska máš?“ zeptal se týden po příhodě s rogalem Romana Milan, když vycházeli ze sedlovny s uzdou a sedlem v náručí.

„Šanyho.“ Ušklíbl se Roman.

„No tak to ti nezávidím. U toho anglického magora nikdy nevíš, co udělá. Zlatá Molly. To je alespoň pohodová kobyła.“

„Máme to ale dneska krásně.“ Podíval se na modrou oblohu Milan. „Už se těším.“

„No to já taky.“ Odpověděl ironicky Roman, zatímco vycházeli do stáje.

Milan už seděl v sedle, když na tréninkovou plochu přicházel Roman s krásným vysokým hnědákem.

„Ještě prosím tě slez a podrž mi ho, než nasednu.“ Zavolal na Milana.

Ten seskočil, levou rukou držel za uzdu svou bílou kobyly a druhou uchopil hnědáka těsně za udidlem. Roman byl sice menší postavy, byl ale urostlý, svalnatý a neobyčejně mrštný. Na koně se uměl elegantně vyšvihnout, což bylo předmětem zájvu ostatních jezdců, včetně Milana. Tentokrát ale levou rukou uchopil sedlo za přední rozsochu, pravou za zadní, několikrát si cvičně poskočil a až pak se teprve odrazil, aby dostal horní polovinu těla nad sedlo a mohl pravou nohu přehodit přes hřbet koně.

„Co je? Moc si snídal?“ smál se Milan. „Hrabeš se na toho koně jako učeň!“

Roman neodpověděl, jen mávl rukou a pobídl koně směrem k hrazení. Když oba jezdcí několikrát v kroku obešli tréninkový obdélník, aby se koním zahřály klouby a svaly, otočil se Roman v sedle na za ním jedoucího Milana.

„Připrav se, trochu si ji přidrž a naklušeme.“

„No hlavně si ho přidrž ty.“ Zavolal na něj zezadu Milan.

V tom okamžiku sebou Šany prudce trhnul doleva, vyhodil zadníma nohama a v plném trysku se rozběhl napříč obdélníkem. Roman se už při prvním nenadálém odskoku

do strany trochu svezl ze sedla, takže se už držel jen levou rukou za přední rozsochu. Pravou pustil otěže a snažil se za prudkého běhu vyškrábat zpátky. Šany znovu vyhodil zadníma nohama. To už ale Roman neuseděl a s žuchnutím spadl na zem. Hnědák ještě chvilku neovladatelně běhal po ploše, dělal kočičáky a pohazoval hlavou. Pak, jakoby chtěl vyjádřit, že úkol byl splněn, zastavil naproti ležícímu Romanovi, sklonil hlavu a nehybně ho pozoroval. Ten se posadil, rukou vztekle praštil do písku a zavrtěl hlavou.

„Já se z toho koně poseru!“ Zavolal směrem k Milanovi.

„Stejně jako minule.“

Milan seskočil a šel Šanyho, kterému visely otěže mezi předníma nohama, chytit.

„Ještě že si na ty otěže nešlápl. Co teď? Chceš toho nechat?“ Obrátil se na Romana.

„Viděl si film Velká země?“ zeptal se místo odpovědi Roman, zatímco si oprašoval rukávy.

„Myslíš s Gregory Peckem?“ protáhl Milan. „Aha. Já už vím.“ Odpověděl sám sobě. „No tak pojď, přidržíím ti ho. Víš ale, kolikrát Peck spadl, než toho koně zkontroloval?“

„Mockrát.“ Pokrčil koutkem úst Roman, sedíc už zpátky v sedle.

Roman křečovitě svíral záložní padák a se zavřenýma očima netrpělivě čekal na prudké šubnutí, které mělo signalizovat, že vrchlík padáku se už otevřel. Nic takového ale nepřicházelo a tak se Roman odvážil jedním okem pohlédnout nad sebe.

„Je tam!“ vydechl s úlevou, když zjistil, že se nad ním s lehkým šustěním hedvábí vznáší kupole padáku. Zaplavil ho nepopsatelný pocit nadšení a radosti.

„Héééj!“ zavolal na svého kamaráda, který se snášel asi sto metrů pod ním ve vzdálenosti necelých dvě stě metrů.